

- 3) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd i Risen Footwear (HK) Co. Ltd zarówno w pierwszej instancji, jak i w ramach niniejszego postępowania.
- 4) Komisja Europejska i Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC) pokrywają własne koszty poniesione zarówno w pierwszej instancji, jak i w ramach niniejszego postępowania.

(¹) Dz.U. C 209 z 31.7.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien — Austria) — Martin Luksan przeciwko Petrusowi van der Letowi

(Sprawa C-277/10) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Zbliżanie ustawodawstw — Własność intelektualna — Prawa autorskie i prawa pokrewne — Dyrektywy: 93/83/EWG, 2001/29/WE, 2006/115/WE i 2006/116/WE — Umowny podział praw do eksploatacji utworu filmowego pomiędzy głównego reżysera a producenta utworu — Przepisy krajowe, na mocy których prawa te przypadają wyłącznie i na mocy samego prawa producentowi filmu — Możliwość ustanowienia wyjątku od tej reguły na mocy porozumienia stron — Następcze prawa do wynagrodzenia)

(2012/C 80/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Martin Luksan

Strona pozwana: Petrus van der Let

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Handelsgericht Wien — Wykładnia art. 2 ust. 2, 5 i 6 oraz art. 4 dyrektywy Rady 92/100/EWG z dnia 19 listopada 1992 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej (Dz.U. L 346, s. 61), art. 1 ust. 5 i art. 2 dyrektywy Rady nr 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową (Dz.U. L 248, s. 15),

art. 2 i 3 oraz art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10) oraz art. 2 ust. 1 dyrektywy 2006/116/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie czasu ochrony prawa autorskiego i niektórych praw pokrewnych (Dz.U. L 372, s. 12) — Umowny podział praw do eksploatacji utworu filmowego pomiędzy twórcę a producenta utworu — Przepisy krajowe przyznające całość tych praw producentowi

Sentencja

- 1) Przepisy art. 1 i 2 dyrektywy Rady 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową, z jednej strony, oraz art. 2 i 3 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, w związku z art. 2 i 3 dyrektywy 2006/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej oraz z art. 2 dyrektywy 2006/116/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie czasu ochrony prawa autorskiego i niektórych praw pokrewnych, z drugiej strony, należy interpretować w ten sposób, że prawa do eksploatacji utworu filmowego, takie jak będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym (prawo do zwielokrotnienia, prawo do nadawania satelitarnego i wszelkie inne prawa do publicznego rozpowszechniania poprzez udostępnienie), przysługują z mocy samego prawa, bezpośrednio i na zasadzie nabycia pierwotnego, głównemu reżyserowi. W konsekwencji przytoczone przepisy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, które na mocy samego prawa i na zasadzie wyłączności przyznaje omawiane prawa do eksploatacji producentowi rzeczonoego utworu.

- 2) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że państwom członkowskim pozostawiono uprawnienie do ustanowienia domniemania przeniesienia na rzecz producenta utworu filmowego praw do eksploatacji utworu filmowego, takich jak prawa będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym (prawo do nadawania satelitarnego, prawo do zwielokrotnienia i wszelkie inne prawa do publicznego rozpowszechniania poprzez udostępnienie), pod warunkiem że takie domniemanie nie ma charakteru niewzruszalnego, który wykluczałby możliwość, by główny reżyser takiego utworu umówił się w odmienny sposób.
- 3) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że głównemu reżyserowi, jako twórcy utworu filmowego, powinno służyć z mocy samego prawa, bezpośrednio i na zasadzie nabycia pierwotnego, prawo do godziwej rekompensaty, o którym mowa w art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29 z tytułu wyjątku tzw. zwielokrotnienia na użytek prywatny.

4) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że nie daje ono państwu członkowskiemu możliwości ustanowienia domniemania przeniesienia na rzecz producenta utworu filmowego prawa do godziwej rekompensaty przysługującego głównemu reżyserowi tego utworu, niezależnie od tego, czy domniemanie to ma charakter niewzruszalny, czy też wzruszalny.

(¹) Dz.U. C 246 z 11.9.2010.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 2 listopada 2011 r. — Bernhard Rintisch przeciwko Klausowi Ederowi

(Sprawa C-553/11)

(2012/C 80/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bernhard Rintisch

Strona pozwana: Klaus Eder

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 10 ust. 1 i 2 lit. a) dyrektywy 89/104/WE (¹) należy interpretować w ten sposób, że przepis ten generalnie i ogólnie sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym należy przyjmować, że ma miejsce używanie znaku towarowego (znaku towarowego 1) również wtedy, gdy używanie tego znaku towarowego (znaku towarowego 1) następuje w postaci różniącej się od postaci, w jakiej ten znak został zarejestrowany, przy czym różnice nie mają wpływu na charakter odróżniający znaku towarowego (znaku towarowego 1) i jeżeli znak towarowy w postaci, w jakiej jest używany również został zarejestrowany (znak towarowy 2)?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

Czy określony powyżej w pkt 1 przepis krajowy jest zgodny z dyrektywą 89/104/EWG, jeżeli jest on interpretowany zawężająco w ten sposób, że nie znajduje zastosowania do znaku towarowego (znaku towarowego 1), który został zarejestrowany tylko po to, aby zabezpieczyć lub rozszerzyć zakres ochrony innego zarejestrowanego znaku towarowego (znaku towarowego 2), który został zarejestrowany w postaci, w jakiej jest używany?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lub odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie:
  - a) Czy warunek używania zarejestrowanego znaku towarowego (znaku towarowego 1) w rozumieniu art. 10 ust. 1 i 2 lit. a) dyrektywy 89/104/EWG nie zostaje spełniony,

aa) jeżeli właściciel znaku towarowego używa wariantu oznaczenia różniącego się jedynie w elementach, które nie zmieniają odróżniającego charakteru znaku w postaci, w jakiej ten znak został zarejestrowany (znaku towarowego 1), oraz innego znaku towarowego (znaku towarowego 2) [tego] właściciela;

bb) jeżeli właściciel używa dwóch wariantów oznaczenia, z których żaden nie odpowiada zarejestrowanemu znakowi towarowemu (znakowi towarowemu 1), ale jeden z używanych wariantów oznaczenia (wariant 1) pokrywa się z innym zarejestrowanym znakiem towarowym (znakiem towarowym 2) właściciela a drugi stosowany przez właściciela wariant oznaczenia (wariant 2) różni się pod względem elementów składowych od obu zarejestrowanych znaków towarowych (znaku towarowego 1 i znaku towarowego 2) przy czym różnica ta nie ma wpływu na charakter odróżniający tych znaków towarowych i jeżeli ten wariant oznaczenia (wariant 2) wykazuje większe podobieństwo do tego innego znaku towarowego właściciela (znaku towarowego 2)?

b) Czy sąd państwa członkowskiego może stosować przepis prawa krajowego (w niniejszym przypadku § 26 ust. 3 zdanie drugie MarkenG) sprzeczny z przepisem dyrektywy [w niniejszym przypadku art. 10 ust. 1 i 2 lit. a) dyrektywy 89/104/EWG] w przypadkach, w których okoliczności faktyczne zaistniały jeszcze przed wydaniem przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenia, które po raz pierwszy dostarczyło wskazówek przemawiających za sprzecznością przepisu państwa członkowskiego z przepisem dyrektywy (w niniejszym przypadku wyroku z dnia 13 września 2007 r. w sprawie C-234/06 II Ponte Finanziaria przeciwko OHIM [BAINBRIDGE], Zb. Orz. s. I 7333), jeżeli sąd ten wyżej ceni uzasadnione oczekiwania uczestnika postępowania sądowego co do trwałości jego pozycji prawnej zabezpieczonej na mocy przepisów konstytucyjnych niż konieczność transpozycji przepisu dyrektywy?

(¹) Pierwsza dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz. U. L 40, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydane w dniu 9 września 2011 r. w sprawie T-257/07 Francja przeciwko Komisji, wniesione w dniu 28 listopada 2011 r. przez Republikę Francuską

(Sprawa C-601/11 P)

(2012/C 80/07)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues, C. Candat, S. Menez i R. Loosli-Surrans, pełnomocnicy)